

DE VIJAND VAN MIJN VUUR

LOTTE ACHTERBERG

We stonden op de brug. Het water in de rivier kletterde onstuimig onder onze voeten langs de rotsen naar beneden. De diepe, donkere afgrond trok mijn blik. Een gevoel van plotseling opkomende paniek vernauwde mijn luchtpijp. Mijn adem stokte. Het bloed dat door mijn aderen stroomde begon meer vaart te maken. Het scheelde niet veel of mijn hart zou mijn borstkas uit bonzen. Ineens begon ik te twijfelen of ik dit echt wel durfde.

Maggy zette een stap in mijn richting.

‘Nee!’ Ik wist niet waar mijn reflex ineens vandaan kwam, maar ik verdedigde me alsof ze me elk moment iets aan zou doen. ‘Ik wil dit zelf doen.’

Met moeite probeerde ik mijn ademhaling onder controle te krijgen.

Ik pakte de reling van de brug vast. Mijn handen waren klam van het zweet. Ze trilden.

Voorzichtig tilde ik mijn rechter been over de reling, gevolgd door mijn linker.

~

Het was een zonnige dag. We lagen in de tuin op een handdoek, Maggy en ik. Om te voorkomen dat het felle zonlicht mijn netvlies met haar sterk bewapende stralen zou aanvallen, had ik mijn ogen samengeknepen tot spleetjes. Door mijn wimperhaartjes heen kon ik nog net zien hoe de vogels boven mijn hoofd al fluitend door het leven vlogen.

‘Ik zou echt eens willen voelen hoe het zou zijn om te kunnen vliegen.’ Ik verbeeldde me hoe ik me als een vogel vrij en